

Valerie Wolf Gang

»ISTA MIZA, DRUG PLANET«

Moja generacija 30+, ki je trenutno v vzponu karier, najsibo kulturnih, športnih, političnih, vodstvenih, komercialističnih, znanstvenoraziskovalnih, hkrati pa tudi na vrhuncu fizičnih moči, prevzema močne družbene niti, ki operirajo z našim vsakdanom in vplivajo na potek življenja vseh nas. Veliko breme pada na naša ramena, saj prevzemamo vse zgodbe in dogodke preteklih generacij, ki so skrbele, da je naša družbena ureditev tekla dalje in se eksponentno hitro razvijala na najrazličnejših področjih. Cilj je jasen: uspeh, uresničene želje, vedno novi izживi, preizkušnje in preseganje mejnikov človeških zmožnosti.

Veliko se pogovarjamo o izzivih, ki se nam postavljajo na življenjsko pot, a večina pogovorov poteka okrog uresničevanja nalog, kot da bi si zastavili nek »to do« spisek, ki ga moramo vsak dan »pokljukati«, da lahko mirno zapremo oči. Marsikdo ima zaradi tega vsaj na videz miren spanec, a globoko v snu se soočimo sami s sabo in našimi najglobljimi čustvi, ki so pravzaprav najpomembnejši del vseh nas.

V filmu **Klavir** (The Piano, 1993, Jane Campion) se skozi izjemno zgodbo iz oči v oči soočimo z močnimi energijami občutenja ter čustveno inteligenco posameznikov, ki se prepletajo v zanimivih odnosih in družinski dinamiki. Ta občasno kaotično razpada, a se ravno zaradi te tenzije stopnjuje do trenutka, ko razum izgubi kompas in se prepusti naravi človeškega obstoja celotnega vesolja čustev. Soočimo se s čedalje pogostejšim družbenim fenomenom, kako so lahko ljudje zaprti drug pred drugim, osamljeni in prestrašeni, kako nikoli ne izveš, če nikoli ne vprašaš, pomoč pa lahko pride iz najbolj nepričakovanih virov. Tih dialog, ki poteka med vrsticami. Tišina, ki pove več kot tisoč besed.

Če se vrnem k razmišljanju o moji generaciji, kateri v filmu pripada tudi glavna junakinja, ki začneja novo življenje na novi zemlji, z novim partnerjem in popolnoma drugo kulturo, se mi misli nemudoma osredotočijo na vse zgodbe in pripovedi bližnjih, ki pogosto potarnajo, da se počutijo sami v partnerskem odnosu, čeprav sedijo v istem prostoru in preživljajo ure in ure drug z drugim. Netflix, serije, pijače s prijatelji, domača soba in dva telefona, dva računalnika. Ista miza, a drug planet.

Strast in napetost, ki ju čutimo skozi film, se v takšnih odnosih izgubljata in zdi se, da se človeštvu oddaljujeta na vseh področjih; podobno opažam tudi ob pripovedih občutenj ljudi na delovnih mestih in v prostem času. Marsikdo me pogosto vpraša, kje najdem motivacijo za vsakdanje aktivnosti, ki jih rada podelim tudi s kakšno fotografijo na socialnih omrežjih, in ob poslušanju takšnih vprašanj se mi skorajda zazdi, da gre za neko posebno super moč, ki jo človeštvo počasi izgublja in tone v temno dobo apatije. Se nad nami morda zadržuje siv oblak, ki postaja čedalje bolj gost in še bolj temen?

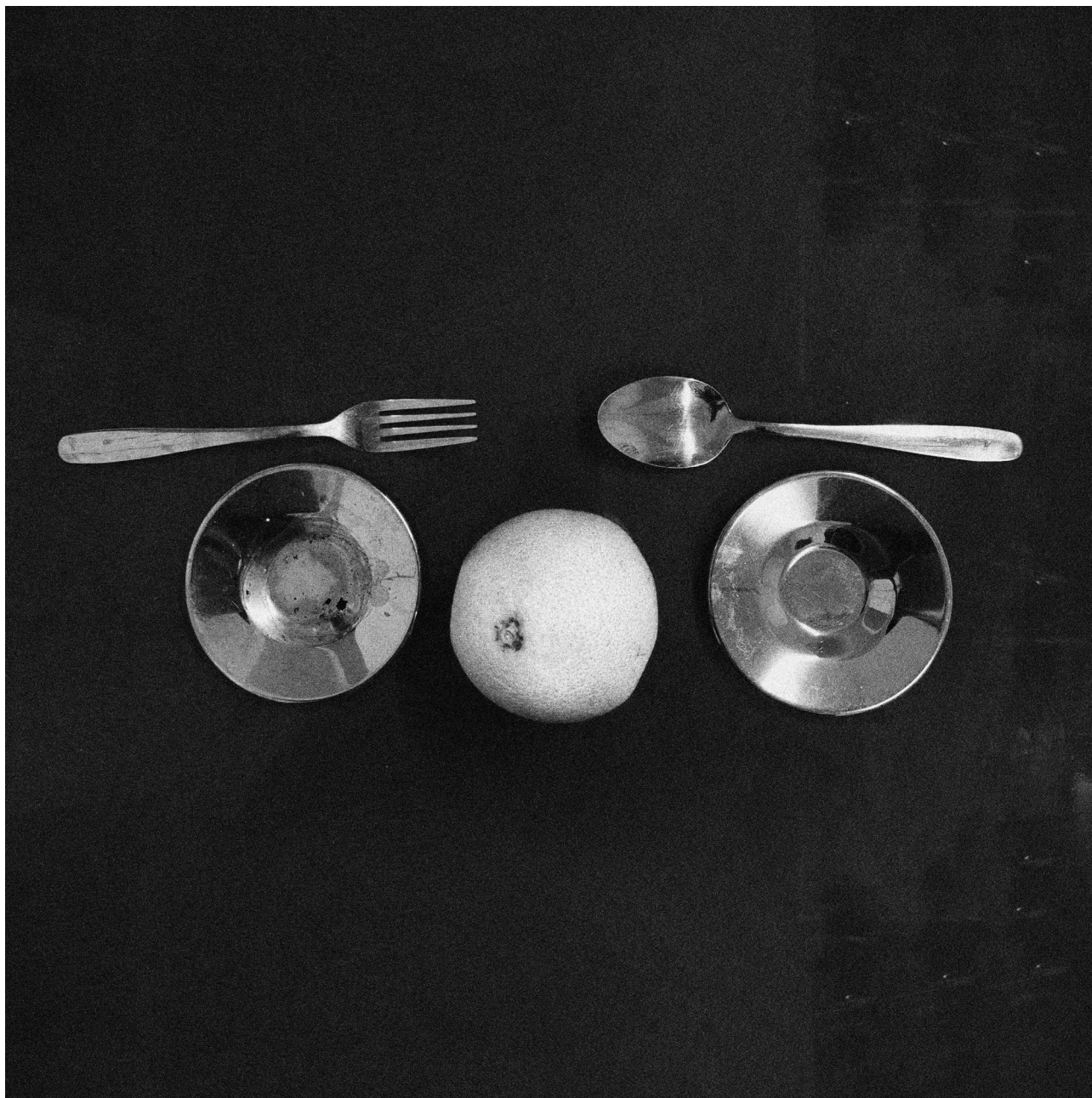
»Skrivnost« moje »motivacije« je pravzaprav samo ena: radovednost. Ta značjski element rada ohranjam že od nekdaj, saj me ravno to vsak dan znova zbuja že pred sončnim vzhodom ter si želi odkrivati različne zanimivosti naše družbe in okolja. Ključna začimba radovednosti pa je definitivno rutina, ki sem si jo ustvarila v preteklih letih, saj sem tudi jaz človek, ki tako kot vsak doživi kakšen slab dan, melanholijo in nerazpoloženost; a ob védenju, da me rutina vsakič pripelje do boljšega počutja in dobro izkoriščenega dneva, si želim konstantno ohranjati to harmonijo in nadaljevati z načrtom, ki sem si ga zastavila.

Pomembni pa so trenutki, ko smo spet skupaj, za isto mizo, v istem prostoru in z mislimi na istem planetu; da se vedno znova radi vračamo domov, v objem drug drugega ter kakovostno preživet čas skupaj, ko nam – tako kot v filmu – v duši zaigrajo prijetni toni klavirja in se ustvari popolna simfonija, ki manevrira med manj prijetnimi občutji in popolno evforijo.

Načrt je posvečen predvsem temu, da poleg vseh opravljenih poslovnih obveznosti, ki skrbijo za stabilno finančno življenjsko shemo, omogoča tudi zavesten odklop od dela – vsak dan se trudim, da pustim delo tam, kamor spada, in se odklopim, razgibam, sprostim, nasmejem, živim.

Tudi v odnosih, naj bo to družinski krog, partnerstvo ali prijateljstvo, sta pomembna harmonija in ravnotežje obojega: razgibane aktivnosti poleg službe, marsikaj zunaj cone udobja, predvsem pa menjava okolja in tudi čas, ki ga ne preživljamo skupaj, saj potrebuje vsak človek tudi svoj čas samo zase. Pomembni pa so trenutki, ko smo spet skupaj, za isto mizo, v istem prostoru in z mislimi na istem planetu; da se vedno znova radi vračamo domov, v objem drug drugega ter kakovostno preživet čas skupaj, ko nam – tako kot v filmu – v duši zaigrajo prijetni toni klavirja in se ustvari popolna simfonija, ki manevrira med manj prijetnimi občutji in popolno evforijo.

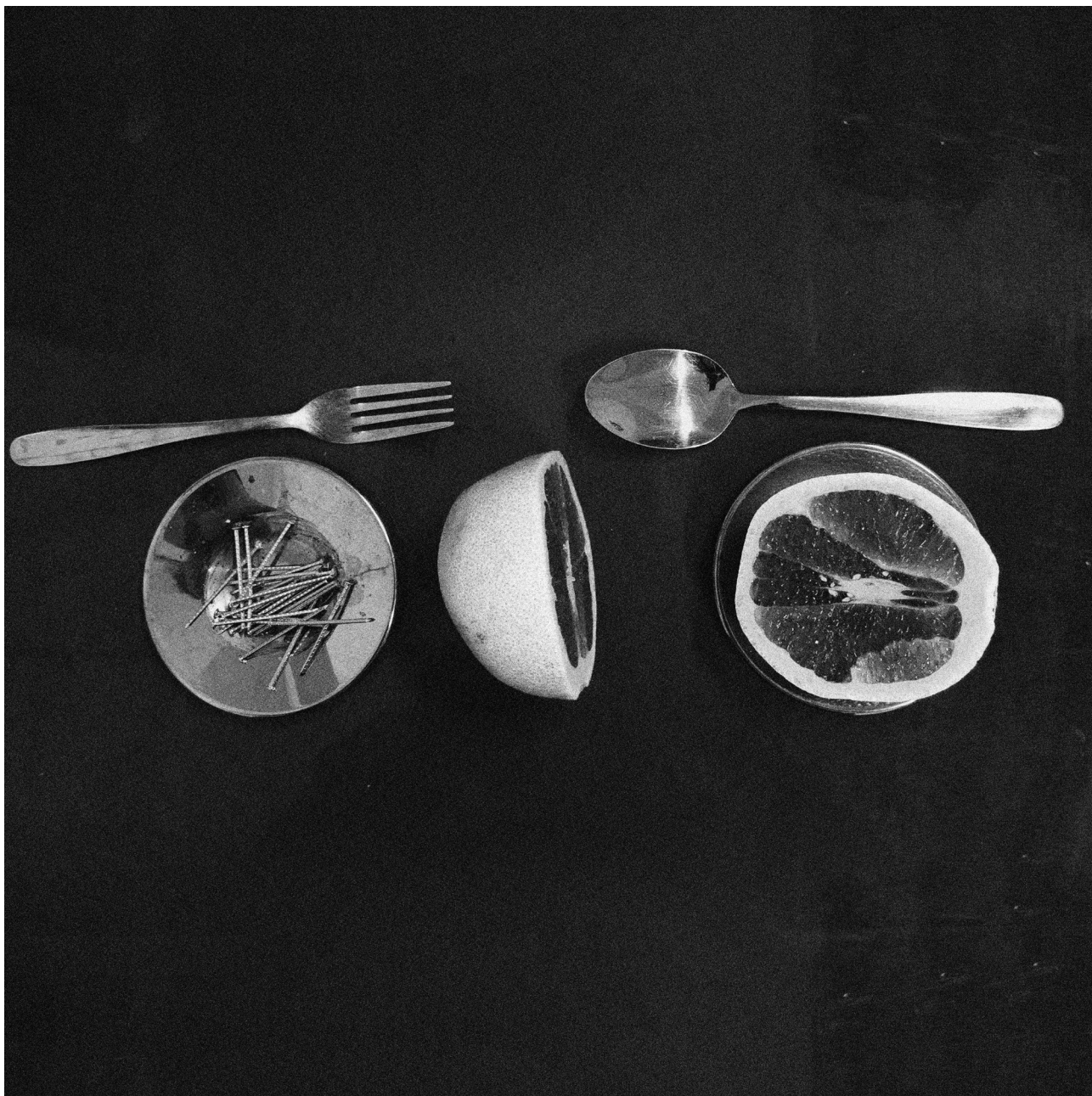

Valerie Wolf Gang

Triptih, Vol. 4: »Ista miza, drug planet«

35-mm film, junij 2022

01 Isti prostor in čas nista dokaz,
da smo drug z drugim.

Valerie Wolf Gang

Triptih, Vol. 4: »Ista miza, drug planet«

35-mm film, junij 2022

02 Vsak zase, a hkrati skupaj. Različna mnenja in pogledi nas lahko pripeljejo do trenutkov, ko vitaminska bomba posrka moč kovine, iz koktejla sveže energije pa nastanejo nove ideje, ki porinejo človeštvo naprej in skupaj ustvarjajo nova polja možnosti odpiranja razvoja družbenega sistema.

Valerie Wolf Gang

Triptih, Vol. 4: »Ista miza, drug planet«

35-mm film, junij 2022

03 »Prestrašil se je in nehal je poslušati,« nam namigne Ada v filmu **Klavir** (The Piano, 1993, Jane Campion). Križiče, kjer pogosto zavijemo vsak v svojo smer in za vedno nastane tišina.